

[Lembourn.]

er, han omtalte, ville ikke kunne eksistere i dag uden diverse former for offentlig støtte. Som hr. Melchior rigtigt sagde det: de billeder, som hænger i de private museer, er stort set malet af kunstnere, som har modtaget offentlig støtte.

I øvrigt er jeg enig med kulturministeren i, at det er ikke i dag, vi skal have en bred kulturpolitisk debat. Det skal vi have, når vi har de betænkninger på bordet, som bliver udarbejdet i løbet af foråret, og så skal vi også have den. Men dog lige dette: mener fremskridtspartiet virkelig for alvor, at den kulturpolitik, som har været ført igennem hele Europas historie fra den dag, man blev bispist på Prytaneion i Attika, op igennem middelalderen, af de enevældige kongers chatolkasse, skal afbrydes af demokratiet i 1974?

Chr. Christensen (KrF):

Det forekom mig, at hr. Børge Pedersens indlæg i høj grad gik ud fra tanken om, at kunstfondens midler blev misbrugt. For at der ikke skal herske nogen tvivl, så vil jeg gerne sige, at vi fra vores parti ikke vil medvirke til nogen form for misbrug af de midler, der er stillet til rådighed, og vi mener bestemt ikke, at det er en rimelig karakteristik at give af kunstfondens arbejde eller midler. Det private initiativ har skabt mange vigtige ting og mange righoldige samlinger rundt omkring, og jeg er helt enig i de bemærkninger, hr. Lembourn fremførte om, at når de er skabt og sat i gang, fortjener de også at få den støtte, der kan holde dem i gang.

Så vil jeg gerne komme med den bemærkning, at hvis vi fra folketingets side ikke positivt medvirker til, at den rigtige kunst, den kunst, der har værdi, bliver højnet og støttet, så bliver vi virkelig et fattigt land.

Fuglsang (DKP):

Ministeren og jeg synes ikke at have helt den samme opfattelse af dette lovforslag og for øvrigt heller ikke af de tidligere behandlede om, hvorvidt de skulle være nedskæringslovforslag eller ikke. Det kan jo skyldes, at vi ser på dem sådan fra lidt forskellige synsvinkler. Ministeren ser dem rent formelt, sådan som de fremtræder som forlængelser frem til senest 1975-76, mens jeg

prøver at se dem i overensstemmelse med, hvad jeg opfatter som deres reelle indhold, nemlig at sådanne forlængelser — og det gælder i høj grad det lovforslag, vi behandler her — finder sted i en periode, hvor vi befinder os i en helt ukontrollabel inflation. Jeg vil næsten tro, at de folk, som skal administrere kunstfondens midler, og de kunstnere, som skal nyde godt af kunstfondens kroner inden 1975-76 — hvis der går så længe, hvad jeg altså ikke håber — vil opdage, at det ikke blot er en forlængelse, men hvis vi tager kronens faldende værdi i betragtning, vil jeg tale om en regulær nedskæring og forringelse af deres penge.

Hr. Melchior undrede sig tilsyneladende over, at hr. Knud Jespersen i modsætning til retsforbundet var tilhænger af kunsten, og at samme hr. Knud Jespersen også mente, at skatterne skulle sættes ned.

Nu vil jeg sige, at kommunisterne jo altid har haft det samme synspunkt her som ministeren, at mennesket ikke lever af brød alene. Vores udmærkede og nu afdøde ven Karl Marx sagde det sådan, at mennesket har brug for både brød og roser. Som jeg sagde i mit første indlæg, så mener vi, at Danmark er rigt nok til at støtte kunstnerne, så vi andre stakkels mennesker, som ikke har ordentlige lønninger, også får lov til at nyde kunstnernes produkter på forskellig vis. Vi har påvist, hvordan man er i stand til både at støtte kunstnerne, socialt trængende og andre, uden at det behøver at gå ud over den store masse af arbejdende skatteydere. Vi har også påvist, hvordan man kunne spare andre steder, uden at det behøver at gå ud over produktive investeringer, men det er en helt anden og også nyttig snak, som jeg imidlertid ikke skal komme ind på her.

Mølgaard (DR):

Et par udsagn fra ministeren for kulturelle anliggender kalder mig op nok en gang. Jeg ville gerne atter en gang understrege, at vore synspunkter i denne sag bestemt ikke begrunder sig i nogen negativ attitude over for kultur- og kunstliv i det hele taget. Vi har bare den etiske grundholdning, at vi finder det forkert af skatteydermidler at punge ud til visse kunstarter og det i et vist omfang, men at man bør sætte en grænse derfor. Vi tror i retsforbundet, at kunsten er